

ACTE DE LLIURAMENT DELS XII PREMIS SOLER I GODES A LA INNOVACIÓ EDUCATIVA:

Castelló, 25 de novembre de 2011.

Salons de l'Hotel Intur de Castelló.

1.-Salutació:

“Jo he sigut un xiquet que no s’ha avorrit mai(...) Sempre he tingut una cosa per llegir o una cosa per preguntar al pare o una cosa a fer. He sigut col·leccionista de tebeos des que era xiquet i encara els conserve (...) La paraula infantesa, per a molts xiquets és només jugar i fer malifetes, però pera la gent que pensa com jo i que som uns somiatruites, és una paraula molt bonica perquè crees uns mons literaris i poètics meravellosos”

Excel·lentíssimes i il·lustríssimes autoritats, distingits guardonats, amics de la Fundació Càtedra Enric Soler i Godes, senyores i senyors, molt bona nit a tots i benvinguts a aquest acte de LLIURAMENT DELS XII PREMIS SOLER I GODES A LA INNOVACIÓ EDUCATIVA amb el que tradicionalment es clou el programa que, al llarg de tota la setmana, hem dedicat a la memòria del mestre i escriptor Enric Soler i Godes.

He decidit encetar aquest acte amb les paraules del mestre, definint la seua infantesa i així continuaré al llarg d’aquest acte, barrejant paraules seues o bé dels alumnes que begueren, xiquets com eren, directament de la seua font. Fonamentalment em guia el desig de fer-los la vetllada plaent i agradable; que aquesta i no altra és la missió fonamental d’un mantenidor com cal.

Posats a la feina, és de llei començar per agrair al Vicerector de Cultura i Extensió Universitària de la Universitat Jaume I, als regidors de l’Excel·lentíssim Ajuntament de Castelló, al/s Membres de l’Acadèmia Valenciana de la Llengua, als representants del partits polítics, sindicats i altres institucions, socials, acadèmiques i culturals; als membres del Patronat de la fundació CÀTEDRA ENRIC SOLER i GODES i, com no, a

tots els presents que, any rere any, donen llustre i suport a aquest acte amb la seua presència. Així, doncs; bona nit i gràcies per haver vingut:

(Si n’hi ha algun) Així mateix si m’ho permeten els llegiré a vostés un escrit d’adhesió que ens ha fet arribar de Federació d’Escola Valenciana.

2.-Entrada:

De tots és sabuda la transcendència que en el treball del mestre Soler i Godes tingueren les idees pedagògiques de Freinet i la seua concreció en la elaboració, impressió i publicació dels quaderns escolars “SEMBRA”. Jo, que en determinats aspectes, he tractat de trepitjar camins semblants dins del món de l’ensenyament al llarg de més de quaranta anys, sempre he estat força sensible a la veritat ingènua que s’amaga darrere les paraules fresques i sinceres dels nostres alumnes. És per això que m’he permès la llicència d’entretindre la vetllada amb un conte extret del quadern escolar nº 6 de “SEMBRA”. Per assaborir-lo millor us l’aniré dosificant al llarg de la nit:

Un dia era un llenyater que estava tallant una branca d’arbre, i ell es posà a la punta de la rama i d’allí la tallava pel mig. El va vore un home i li cridà:

—Escolte, bon home; que no veu que caurà?

—No senyor, no patisca que no cauré.

—Bé, puix ja em donarà la contestació.

Per fi s’escollà la rama i aquell llenyater caigué un gran bac...

3.-Lectura de l’acta per Natxo Badenes

Deixem ací la contalla que temps tindrem per seguir-la al llarg de la nit. Ara em cal donar pas el moment més esperat, aquell en que es fa pública i manifesta la identitat dels distingits d’aquesta dotzena edició dels PREMIS SOLER i GODES A LA INNOVACIÓ EDUCATIVA i per donar-nos raó del veredicta preguem la presència a l’escenari del Secretari Executiu de la Fundació **Natxo Badenes Franch**, que llegirà l’acta d’adjudicació dels

Premis

Natxo Badenes pujarà i llegirà l'acta

4.- Lliurament dels premis

Conegut el veredicte no podem més congratular-nos amb els premiats, sabedors com som de la seua trajectòria i de les seues aportacions a allò d'innovador que l'acció d'educar demana, dia a dia, a l'hora d'afrontar els problemes pedagògics.

Com no podria ser altre tractant-se de qui es tracta, vull rebre Pep Castellano, mestre, contacontes i escriptor, amb la continuació del conte que ens havíem deixat pendent. Recordeu el llenyater imprudent que s'havia caigut a terra:

El llenyater s'alçà i se'n anà corrents fins alcançà a aquell home i li digué:

—Escolte, que vostè és Nostre Senyor?

—Sí, Senyor.

—Puix digam; quan me moriré?

—Quan la seua burra breme per tres vegades.

—Està bé!

L'home agafà l'astral, pujà a la burra i se'n tornà cap al poble...

En això la burra bramà i l'home tingué un ensurt molt gran; seguí avant, avant i tornà a bramar la burra i l'home digué:

—Ja em falta poc per a morir-me!...

5.- Premi a Pep Castellano.

Deixem ací la contalla i preguem la presència de **PEP CASTELLANO**, que rebrà el premi de mans d'en **WENCESLAO RAMBLA**, Vicerector de Cultura de la Universitat Jaume I de Castelló i membre del patronat de la fundació, al qual, evidentment, també li preguem que ens acompanye a l'escenari

Puja Castellano i puja Rambla que li lliurarà el premi(agraïment de Pep.

Demanam la presència de **JOAN PLA**, bon amic i millor escriptor, que ens parlarà de Pep Castellano

6.- Premi al CPFPA “GERMÀ COLÓN”.

Presentar el CPFPA “GERMÀ COLON”, de tan llarga i encertada tasca en el difícil camp de l’educació d’adults, demana sens dubte un text més didàctic que no el conte. Per això he triat aquest que publicà el mestre Enric Soler i Godes a Escola Activa.

“Al xiquet, en l’inici del camí de la vida hi ha que ensenyar-li a ésser home, que qualsevol professió, qualsevol carrera, qualsevol càrrec, necessita un home per a triomfar”

De ben segur que aquest desig de créixer, de fer-se home, en el sentit d’assolir la mínima plenitud necessària per poder funcionar com a persona humana, rau, des del seu origen, a l’essència del COL·LEGI PÚBLIC DE FORMACIÓ D’ADULTS “GERMÀ COLON”. Preguem al seu director, PEP LLUÍS GRAU que tinga a bé pujar a l’escenari per replegar el premi que li serà lliurat per en VICENT SALES regidor de Cultura de l’Excel·lentíssim Ajuntament de Castelló i membre del patronat de la fundació al qual també li preguem que ens acompanye a l’escenari

Puja Pep Lluís i puja Sales que li lliurarà el premi(agraïment de Pep Lluís)

Demanam ara la presència de JOSEP VELILLA, mestre i coneixedor de primera mà del treball amb adults que ens parlarà del Col·legi “Germà Colon”

7.-Recta final.

No tinc cap dubte que educar té a veure amb el fet d’encaminar les persones cap a determinats graus de maduresa i de perfecció. Perfecció; del llatí perfectum (acabat) Gairebé tan acabat com hem deixat el nostre llenyater a cavall de la burra que ja havia brammat un parell de vegades; tornem-hi a la contalla:

“I al cap del rato tornà a bramar la burra, per tercera vegada. Allavors, l’home baixà de la burra, es gità a terra i digué:

—Ara ja estic mort!

Un home que veia pel camí al vore-lo gitat a terra li va dir:

—Escolte, què fa ací?

—No em digue res que estic mort!

I aquell home, a l'oir allò,(es pensà que estava davant d'una fantasma) fugí espantat...

Pense que no ens espantarà, ben al contrari, ens resultarà força agradosa la part final d'aquest acte que ara encetarem donant-li la paraula al VICERECTOR DE CULTURA DE LA UNIVERSITAT JAUME I En WENCESLAO RAMBLA

PARLA RAMBLA.

Molt bé companys; amb aquestes paraules de Wenceslao Rambla donarem per acabat aquest acte de lliurament dels XII premis Soler i Godes d'innovació educativa...

Perdó que voleu saber com s'acaba la contalla?... Ja se m'havia oblidat, disculpeu-me. Havíem deixat el llenyater llarg estès al mig del camí donant-se per mort:

Després el van vore dos homes d'eixos electricistes que apanyen les quiqueretes dels pals de la llum amb una escala. L'arplegaren, el gitaren sobre l'escala i se l'emportaren cap al poble.

Però, en això, que aplegaren a un lloc on el camí es partia en dos, un a la dreta i l'altre a l'esquerra, i un dels electricistes digué:

—Quin serà el camí del poble?

I llavors, el mort s'alça i diu:

—Jo, quan estava viu, anava pel de la dreta.

Aquells que van oir parlar al mort, amollaren l'escala i fugiren corrents

El conte anava firmat per l'alumne Vicent Burdeus, al Nadal de 1937 mentre al seu voltant els homes assenyats es mataven uns als altres buscant com a excuses el poder, la ideologia o la religió; és per açò que l'he triat. I per això mateix vull rematar amb aquestes paraules del mestre i model que fou ENRIC SOLER I GODES:

“Per acabar-ho d'adobar, va resultar que Freinet era comunista, i a tots els que usàrem la seua tècnica ens mediren pel mateix raser; fórem destituïts i passàrem pel corresponent Consell de Guerra...

Però, encara hem arribat a temps de poder contar-vos-ho.”

Moltes gràcies per la seua atenció i passaré el testimoni, en aquest cas musical, al grup SWIN KIDS.

Joan Andrés Sorribes